

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/57/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200717
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5013200717.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: Mgr. D. M., bytom R. XXX, zastúpeného JUDr. Pavlom Novotným, advokátom so sídlom Radlinského 46, Dolný Kubín, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, so sídlom Kuzmányho 26, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-SI-43-019/2013 zo dňa 15. júla 2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/101/2013-146 zo dňa 30. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/101/2013-146 zo dňa 30. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 30. apríla 2014, č. k. 21S/101/2013-146 Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-SI-43-019/2013 zo dňa 15. júla 2013, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a súčasne potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne č. KRPZ-ZA-SI-43-003/2013 zo dňa 04. júna 2013, ktorým správny orgán prvého stupňa nevyhovел žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie - aký postih bol udelený npráp. F. R., príslušníkovi Policajného zboru Slovenskej republiky za hrubé porušenie služobnej disciplíny, či bude riešený disciplinárnym opatrením, alebo či s ním bude zrušený služobný pomer.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom a vychádza z objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci, na ktorý boli správne aplikované ustanovenia zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon

o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) a zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z. z.“). Výslovil, že údaj o disciplinárnom konaní konkrétneho policajta je citlivým údajom, z ktorého dôvodu sú v danom prípade predpoklady obmedzenia práva na informácie. Ďalej uviedol, že zo strany administratívnych orgánov bol správne zachovaný tzv. princíp proporcionality, keď síce je možné konštatovať, že išlo v danom prípade o policajta a teda verejného činiteľa v širšom slova zmysle, avšak išlo o „radového“ policajta, nie o funkcionára, ktorý by spadol do kategórie tzv. prevažujúceho záujmu. Mal za to, že v prejednávanej veci ide o opatrenie nevyhnutné z dôvodu ochrany práv a slobôd druhých, teda práva policajta na ochranu jeho súkromia. Stotožnil sa so záverom správnych orgánov, že v tejto veci prevažuje záujem na ochrane súkromia nad právom na zverejnenie požadovanej informácie. Rovnako tak súd prvého stupňa súhlasil s názorom správnych orgánov, že v danom prípade nejde o verejného funkcionára, ktorý by bol tzv. nadriadenou osobou v služobnom pomere. Zdôraznil, že princíp prevažujúceho verejného záujmu sa týka len osôb nadriadených v služobnom pomere a nie všetkých osôb v služobnom pomere, ktoré sú verejnými činiteľmi, t.j. verejnými činiteľmi chápanými v širšom slova zmysle. Konštatoval, že sú dané predpoklady obmedzenia práva na informácie, pričom v tomto prípade právo na ochranu resp. súhrn žiadaných informácií tvorí tzv. sociálnu identitu konkrétnej fyzickej osoby. Označil za správny záver žalovaného, že pokiaľ táto informácia by bola priradená ku konkrétnemu menu, priezvisku, resp. ku konkrétnemu policajtovi, ktorý je v služobnom pomere, na konkrétnom zaradení, na konkrétnom Okresnom riaditeľstve Policajného zboru (ďalej len „OR PZ“) už ide o chránené informácie v zmysle § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Následne poukázal na skutočnosť, že právny princíp, ktorým sa riadi poskytovanie informácií spočíva v tom, že je nevyhnutné uviesť konkrétne ustanovenie zákona, podľa ktorého sa môže, či musí prístup k žiadanej informácii obmedziť. Poznamenal, že základné ústavné práva (napr. právo na informácie, právo na osobnú slobodu, právo na ochranu osobnosti a osobných údajov, ochranu súkromia) sú voči sebe v konkurenčnom a komplementárnom vzťahu, teda jedno musí byť obmedzené, aby bolo zachované druhé. Zdôraznil, že v európskom právnom prostredí je právo na ochranu osobnosti považované za jedno z najsilnejších, preto je prirodzené, že pokiaľ ide o ochranu osobnosti a súkromie bežného občana, právo na informácie musí ustúpiť. Naopak pri verejných činiteľoch vystupuje do popredia právo na informácie a ochrana súkromia je menej intenzívna. Súčasťou práva na ochranu súkromia je aj ochrana osobných údajov. Právo na súkromie však zahŕňa aj právo na ochranu informácií a skutočností, ktoré sa celkom nedajú kvalifikovať ako osobné, týkajúce sa fyzickej osoby. Dal do pozornosti, že zvláštnu ochranu požívajú informácie z citlivých oblastí - napr. prebiehajúce trestné konanie (aj disciplinárne), rozhodovacia činnosť súdu, plnenie úloh spravodajských služieb a podobne. V uvedených prípadoch možno obmedziť len tie informácie, ktoré priamo vypovedajú o týchto procesoch alebo vznikajú a vyskytujú sa jedine v nich. Pre odopretie informácie je rozhodujúce, či určitá informácia je vlastným produktom daného procesu (napr. disciplinárneho konania) alebo je prevzatá a vyskytuje sa v ňom sekundárne. Ak je informácia skutočne produktom daného konania, potom možno predpokladať, že väčšinou pôjde o vnútorný pokyn alebo informáciu po dobu konania len vznikajúcu, nehotovú. Je teda možné uviesť, že toto sú vlastné charakteristiky informácie, pre ktoré je možné prístup k nej obmedziť.

Zároveň poukázal na ustanovenia § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. a § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií, zo znenia ktorých vyvodil, že niet pochyb o tom, že na základe súboru údajov o fyzickej osobe (v danom prípade policajta) a príslušnosti ku konkrétnemu štátnemu orgánu v sústave policajného zboru (miesto výkonu funkcie, meno, priezvisko danej osoby a ďalšie identifikačné údaje), možno fyzickú osobu určiť (identifikovať) a takýto súbor údajov treba považovať za údaje osobné vo vzťahu k dotknutej osobe. Dodal, že žalobca v žiadosti o poskytnutie informácie uviedol a presne označil konkrétnu osobu menom, priezviskom, a taktiež ju označil služobným zaradením vo vzťahu k Okresnému dopravnému inšpektorátu, v ktorom funkciu menovaný policajt vykonáva. Nato konštatoval, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný správne rozhodli, keď nesprístupnili požadované informácie s poukazom na zákon o slobode informácií a tiež zákon č. 428/2002 Z. z., nakoľko príslušný policajt nedal k uvedenému súhlas. Taktiež dal do pozornosti, že z uvedených záverov vychádzajú aj rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1As 98/2008 zo dňa 29. júla 2009 a rozhodnutie sp. zn. 2As 8/2011 zo dňa 16. júna 2011, v ktorých sa tento zaoberal neposkytnutím

informácie vo vzťahu k služobnému hodnoteniu policajta, a dospel k záveru, že takýto postup bol v súlade so zákonom.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/101/2013-146 zo dňa 30. apríla 2014 tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V podanom odvolaní poukázal na právo na informácie, zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, namietajúc, že uvedené predstavuje právo na prijímanie informácií a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Následne poukázal na čl. 13 ods. 2, 3, 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Ďalej uviedol, že rozhodnutie ústavodarcu nestanoviť osobitné dôvody obmedzenia, vzťahujúce sa na právo na prijímanie informácií, nemožno považovať za absolútne vylúčenie možnosti jeho obmedzenia, avšak je nevyhnutné otázku prípustnosti do základného práva posudzovať z hľadiska účelu, ktorý tento zásah sleduje. Mal za to, že medzi tieto obmedzenia patrí aj „ochrana práv a slobôd iných“. Pri uplatňovaní týchto základných práv ide o vytvorenie primeranej rovnováhy medzi právom na informácie na strane jednej a právom na súkromie toho, o ktorom sa informácie získavajú, pričom sa prezumuje, že u osôb verejného záujmu, ktorou je aj dotknutá osoba nadpráporčíka F. R., dochádza k zúženiu priestoru ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv.

Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávnosť jeho záveru, že v prípade nesprístupnenia požadovaných informácií o disciplinárnom konaní ide o opatrenie nevyhnutné z dôvodu ochrany práva policajta na ochranu jeho súkromia. V nadväznosti na uvedené dal do pozornosti rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bruggemann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko zo dňa 12. júla 1977. Zároveň uviedol, že Parlamentné zhromaždenie Rady Európy vo svojej rezolúcii 1165 zo dňa 26. júna 1998 venovanej právu na súkromie uvádza, že „verejne činné osoby (public figures) ... musia rešpektovať, že osobitné postavenie, ktoré zastávajú v spoločnosti (a v mnohých prípadoch na základe svojho vlastného rozhodnutia), automaticky vyvoláva tlak na ich súkromie“. Dodal, že každá osoba vystupujúca na verejnosti musí v dôsledku toho strpieť zvýšenú kontrolu verejnosti nad takouto svojou činnosťou. Následne doplnil, že aj podľa právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky za súčasť základného práva na súkromie a ani za osobný údaj nemožno u verejného činiteľa - príslušníka policajného zboru - považovať výkon jeho zákonom upravenej služobnej právomoci na verejnosti. Zatiaľ čo do súkromia osôb, a teda aj do predmetu ochrany osobnosti patria zásadne otázky týkajúce sa ich intímnej sféry (písomnosti osobnej povahy, zvukové záznamy prejavov osobnej povahy), v prípade výkonu ústavnej alebo zákonnej právomoci verejných činiteľov na verejnosti ide o diametrálne odlišné otázky verejnej, a nie súkromnej sféry, ktoré nemožno v žiadnom prípade považovať za súčasť ich základného práva na súkromie.

Ďalej namietal, že v prípade výkonu ústavných alebo zákonných právomocí verejných činiteľov na verejnosti ide o takú ich činnosť, ktorá podlieha rôznym služobným príkazom, usmerneniam, ako aj zákonnému režimu kontroly buď odbornej, alebo laickej verejnosti. Zdôraznil, že policajt pri plnení služobných povinností nevykonáva svoje súkromné aktivity, ale je v pozícii verejného činiteľa plateného z verejných prostriedkov, ktorý má navyše z titulu svojej funkcie osobitné právomoci. S ohľadom na uvedené mal za to, že krajský súd nesprávne zvážil ochranu súkromia a zároveň nepostupoval v súlade s princípom proporcionality, nakoľko podľa žalobcu v danom prípade nedochádza ku kolízii práva na informácie a práva na súkromie. Taktiež dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 44/00, podľa ktorého verejní činitelia si musia byť vedomí toho, že budú vystavení pozornosti verejnosti a budú musieť akceptovať výkon práva na informácie zo strany verejnosti

minimálne v tom rozsahu, v akom svoje ústavné alebo zákonné právomoci vykonávajú na verejnosti, resp. v styku s verejnosťou.

Rovnako tak nesúhlasil so záverom krajského súdu, že pokiaľ by žalobca žiadal o poskytnutie informácie bez toho, aby osobu nadpráporčíka F. R. konkretizoval, potom by mu táto informácia bola poskytnutá. Zdôraznil, že musel dotyčného policajta konkretizovať jeho údajmi, aby nedošlo k zámene. Dodal, že žalovaný mohol predmetné údaje anonymizovať a informáciu poskytnúť v tejto podobe.

Ohľadom rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1As 98/2008 zo dňa 29. júla 2009 namietal, že závery z neho plynúce nie je možné použiť na tento konkrétny prípad, nakoľko v danej veci žalobca žiadal služobné hodnotenie príslušníka Policajného zboru v Českej republike, ktoré obsahuje okrem iného aj informácie o dosiahnutom vzdelaní policajta a o ďalších kvalifikačných predpokladoch pre výkon jeho funkcie, ako aj ďalších požiadaviek pre riadny výkon služby, taktiež informácie o špeciálnych znalostiach v praxi a o ich prípadnom rozširovaní alebo zvyšovaní v súlade s potrebami výkonu služby, informácie o praktických skúsenostiach a špeciálnych schopnostiach a zručnostiach, informácie o dodržiavaní služobnej disciplíny, o prejavoch morálnych vlastností pri plnení služobných úloh, informácie o spôsobilosti zoznamovať sa s utajovanými informáciami a schopnosti zabezpečovať ich ochranu a v neposlednom rade aj informácie o zdravotnej, duševnej či fyzickej spôsobilosti policajta na výkon funkcie. Mal za to, že sprístupnenie informácie o výsledku disciplinárneho konania voči F. R., ktorý vykonával služobné úkony pod vplyvom alkoholických látok, nemožno dávať na rovnakú úroveň ako služobné hodnotenie policajta. V závere odvolania zdôraznil, že ním požadovaná informácia týkajúca sa výkonu verejnej funkcie alebo úradnej činnosti nespadá pod definíciu pojmu osobný údaj resp. informácie týkajúcej sa súkromia npráp. F. R., preto podľa žalobcu pri výkone jeho práva na informácie nebol potrebný písomný súhlas dotknutej osoby a žalobcovi mala byť poskytnutá požadovaná informácia tak ako ju požadoval, prípadne v anonymizovanej podobe.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Odvolacie námietky žalobcu označil za neopodstatnené. Uviedol, že Ústava Slovenskej republiky v čl. 26 ods. 1 síce zakotvuje právo na informácie, toto je však potrebné v súvislosti s čl. 19 aplikovať tak, aby bol zachovaný princíp proporcionality. Ďalej uviedol, že policajt ako verejný činiteľ má taktiež zaručené práva uvedené v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a ich ochrany sa môže domáhať nielen na nestrannom a nezávislom súde, ale aj zo strany štátnych orgánov. Ak v prípade verejného činiteľa dochádza k zúženiu priestoru jeho súkromnej sféry, tak poskytovanie informácií o činnosti verejného činiteľa musí zodpovedať takému rozsahu, ktorý je zákonný, a ktorý bezdôvodne nezasiahne aj do jeho súkromného života, kde v konkrétnom prípade sa nejedná o nadriadeného v služobnom pomere, tak ako je to uvedené v § 9 zákona o slobode informácií. Námietku žalobcu, spočívajúcu v poukaze na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bruggemann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko označil za „vytrhnutú z kontextu“, nakoľko v zmysle uvedeného rozhodnutia je verejný činiteľ povinný strpieť vykonávanie obrazového alebo zvukového záznamu z jeho činnosti na verejnosti. Avšak v danom prípade policajt nijakým spôsobom nebránil výkonu uvedeného práva. F. R. je zaradený ako policajt vykonávajúci evidenčné úkony na Okresnom dopravnom inšpektoráte, pričom zo strany verejnosti nie je obmedzený žiaden zákonný spôsob získavania informácií o činnosti, ktorú vykonáva menovaný policajt v styku so stránkami. Za nedôvodné označil aj tvrdenie, že nedošlo ku kolízii práva na informácie a práva na súkromie. Poukázal na skutočnosť, že pri medializácii informácií o výkone verejných funkcií, médiá neposkytujú konkrétne údaje o mene a priezvisku osôb, aby nedošlo k porušeniu ich práva na ochranu súkromia. Zdôraznil, že ak sa tieto informácie použijú na určenie alebo ovplyvnenie spôsobu, s akým sa s uvedenou osobou zaobchádza, alebo akým sa uvedená osoba posudzuje, môže poskytnutie informácie spôsobiť značné škody na súkromnom živote osoby. Ďalej uviedol, že žalovaný sa nebráni verejnej kontrole, informácia o výsledku dychovej skúšky, kedy bola u jedného policajta zistená prítomnosť alkoholu v krvi 0,07 mg/l, bola poskytnutá verejnosti, a na základe zistení z vykonanej kontroly začal nadriadený policajt disciplinárne konanie v zmysle platnej právnej úpravy. Disciplinárne konanie je interné konanie, jeho podstatou je zistiť okolnosti protiprávneho konania a jeho výsledok musí byť v súlade so zákonom, pričom tento výsledok je súčasťou osobného spisu policajta a je zaznamenaný v informačnom systéme, preto v zmysle zákona o slobode informácií nie je možné tieto informácie sprístupniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. júna 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu povinnej osoby podľa zákona o slobode informácií o neposkytnutí žiadaných informácií tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ako aj zákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť postupu žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je postup a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie zo dňa 27. mája 2013 v zmysle zákona o slobode informácií.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi

predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že OR PZ v Dolnom Kubíne rozhodnutím zo dňa 04. júna 2013 č. KRPZ-ZA-SI-43-003/2013 nevyhovelo žiadosti žalobcu z 27. mája 2013 doručenej OR PZ v Dolnom Kubíne dňa 28. mája 2013 o sprístupnenie informácií o tom, aký postih bol udelený npráp. F. R., príslušníkovi Policajného zboru Slovenskej republiky za hrubé porušenie služobnej disciplíny, či bude riešený disciplinárnym opatrením, alebo či s ním bude zrušený služobný pomer.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu sa žalobca odvolal. V odvolaní namietal, že informácie o výsledku disciplinárneho konania nie sú osobnými údajmi a v takomto konaní npráp. F. R. nie je fyzickou osobou, ale je verejným činiteľom - príslušníkom Doprvného inšpektorátu v U..

O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodlo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline - žalovaný, rozhodnutím č. KRPZ-ZA-SI-43-019/2013 zo dňa 15. júla 2013 tak, že zamietlo odvolanie žalobcu a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdilo. Uvedené rozhodnutie žalovaného je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií (účinného v čase podanej žiadosti žalobcu) tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Povinná osoba podľa § 2 ods. 3 sprístupní iba informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami, nakladaní s majetkom štátu majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí, o úlohách alebo odborných službách týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy.

Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 14 ods. 1, 2, 4, 5 zákona o slobode informácií žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou alebo iným technicky vykonateľným spôsobom.

Zo žiadosti musí byť zrejmé, ktorej povinnej osobe je určená, meno, priezvisko, názov alebo obchodné meno žiadateľa, jeho adresa pobytu alebo sídlo, ktorých informácií sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácií žiadateľ navrhuje.

Žiadosť je podaná dňom, keď bola oznámená povinnej osobe príslušnej vo veci konať.

Podľa § 18 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v konaní o poskytnutie informácií na základe žiadosti žalobcu zo dňa 27. mája 2013 postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy ustanovenej v zákone o slobode informácií, z ktorých dôvodov v danom prípade rozhodol v súlade so zákonom, a preto žalovaný pokiaľ odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, jeho rozhodnutie treba považovať tiež za zákonné, v dôsledku čoho boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Zákonodarca v zákone o slobode informácií ustanovuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, kto je povinnou osobou na konanie a rozhodnutie o sprístupnení resp. nesprístupnení žiadanej informácie, rozsah poskytovania a obmedzenie poskytovania informácií a konanie o žiadosti o sprístupnení informácií. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že štátne orgány sú povinné poskytovať informácie, ktoré majú k dispozícii. Z uvedeného vyplýva, že štátny orgán ako povinná osoba poskytne na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré sú spracované v čase podania žiadosti.

Preto odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ v danej veci žalobca žiadal OR PZ o poskytnutie informácie, aký postih bol udelený za hrubé porušenie služobnej disciplíny npráp. F. R., či bude riešený disciplinárnym opatrením, a či s ním bude zrušený služobný pomer, aj podľa názoru odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci v prípade žiadaných informácií nebolo povinnosťou povinnej osoby takéto informácie žiadateľovi poskytnúť, keďže sa na ne nevzťahovala informačná povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií. Zo samotného textu žiadosti žalobcu na poskytnutie informácie vyplýva, že prvostupňový správny orgán touto informáciou nedisponoval. Pokiaľ žalobca žiadal dať odpovede na ním položené otázky v súvislosti s predmetnou informáciou, položené otázky žalobcu nenapĺňajú skutkovú podstatu zákonom predpokladanej informačnej povinnosti povinnej osoby.

Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa v danom prípade správne orgány oboch stupňov v konaní začatom na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií postupovali v zmysle zákona a pokiaľ jeho žiadosti v celom rozsahu nevyhoveli v súlade so zákonom rozhodli rozhodnutím, v odôvodnení ktorého riadne zdôvodnili dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo vyhovené.

S ohľadom na skutočnosť, že administratívne orgány požadovanou informáciou nedisponovali, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné námietky žalobcu, spočívajúce v tvrdení, že v prejednávanej veci prevažuje právo na informácie nad právom na súkromie. Rovnako tak nemala opodstatnenie ani námietka, že policajt je v pozícii verejného činiteľa plateného z verejných prostriedkov, ktorý má z titulu svojej funkcie osobitné právomoci. V zmysle uvedeného taktiež nebolo možné aplikovať na tento prípad rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bruggemann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko zo dňa 12. júla 1977.

Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu a právnych záverov uvedených vyššie odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu

dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.